

WISSINGSCHÉ

COURANT

Donderdag

20 Februarij.

De Uitgave dezer Courant geschiedt des Dingsdags, Donderdags en Zaturdags. De prijs van het Abonnement, voor drie maanden, is f 2,25, en franco per post f 2,50. De Advertentieën worden op ongezegeld papier te worden ingeleverd. Dezelve worden gerekend tegen 20 ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbetendmakingen, waarvan de prijs, van tot 6 regels, is f 1,20, en voor iederen regel daarboven 20 ct.; behalve liet, voor elke Advertentie, aan het Rijk verschuldigde Zegelregt van 55 ct. Brieven enz., franco.

Ongeonden Stukken.

Wij ruimen aan onderstaanden brief gaarne eene als in, en houden ons voor meerdere aanbevelen.

De Redactie.

Brief aan eenen Vriend, over Zeeuwsche belangen.

Gij beschrijft mij den treurigen indruk mijn vriend! dien gij telkens ondervindt, wanneer gij eene reize door deze of gene der andere Provinciën onzes vaderlands, den voet op Zeeuwschen bodem, in eene der Zeeuwsche Steden zet. „Ginds,” zegt gij, „alles leven, beweging, lust en vrolijkheid, blijken van levendigen handel, toenemende nijverheid, vertier en welvaart, — hier stilte, doodscheheid, kwijning, verval, neergedruktheid en moedeloosheid. Ginds opbouwen en vernieuwen, hier afbreken en sloopen.”

„Van waar” vraagt gij „dit verschijnsel? Werkgronden zijn vruchtbaar, Uwe landlieden zijn werkzaam. Uwe granen en andere voortbrengselen overtroffen in hoedanigheid die van onderscheidene gewesten. Uwe Steden zijn gunstig gelegen voor den handel. Van waar dan Uw teruggang of stilstand in welvaart, terwijl elders, vooral na de scheiding van België, allerwege vooruitgang valt op te merken?”

„Ik heb over deze Uwe vragen ernstig nagedacht, en zie de oorzaken van het door U aangewezen verschil op te sporen. Ik wil U de uitkomsten daarvan bij dezen mededeelen, ofschoon overtuigd, dat ik geen geheel volkomen werk leverende zal. Mischien, echter, kan de opgave van watgeue, wat ik vond, nog hier of daar van eenig nut zijn.

Dat onze teruggang reeds van vóór de Belgische onafhankelijkheid dagteekent, behoeft geen betoog; evenmin als dat, reeds tijdens de afschudding van het Fransche juk, de vroeger bestaan hebbende welvaart van Zeeland aanmerkelijk was geknakt; maar te dezen aanzien stond dit gewest met onderscheidene andere gelijk.

Men echter dan deze, leidt Zeeland door de vereeniging met België, het vrij worden der Scheldevaart ten behoeve van Antwerpen, zóó nabij de handelsteden van dit gewest gelegen, zóózeer bevoordelgd door zijne uitmuntende ligging, bekwaam dokken, minder kostbare en bewaarende Plaatselijke bepalingen voor den handel, billijker tarieven, werkloonen enz., welk een en ander al spoedig het zich vestigen binnen die stad en een aantal groote handelhuizen; en het aanleggen van aanmerkelijke kapitalen in handel, scheepvaart en andere takken van industrie ten gevolge had.

Antwerpen, Gend, Brussel, vele andere Belgische steden namen met reutenschreden toe in welvaart en bloei. Amsterdam, Rotterdam en andere Hollandsche steden klaagden over verval en teruggang; maar geens derzelve had meer stof tot lagen dan de Zeeuwsche steden, wegens het ongunstige om met eene zoo zeer nabij zijnde en middelen zoo overmagtig mededingster, slechts eenige hoop op goed gevolg te kunnen wedden, iets waartoe de bedoelde Hollandsche steden, zoo wegens derzelve meer verwijderde ligging, meerdere voorhandene kapitalen, meerdere en gevestigde handelhuizen, met derzelve verhoudende relatien, zoo in onze overzeesche bezittingen als langs den Rijn, de Oost- en Middellandsche zee enz., moeten gezegd worden altijd niet meer in staat te zijn geweest, dan wij.

Men streefde hier wel enigermate, om althans eenigzins aandeel te behouden of te erlangen, in de voordeelen des handels, der scheepvaart en der andere takken van industrie. Men verbeterde

of vernieuwde de havens, men bracht kapitalen bij, men tot uitrusting van schepen, zoo voor den handel, als de visscherij. Iddle pogingen echter! De naburige kolossus trok alles aan zich. Eenige ongelukkige togtten ontmoedigden weldra de reeders, en eerlang werd men van oordeel dat er slechts overschoot, zich lijdelijk aan de ontzagelijke overmagt van den steeds in middelen, krachten en hulpbronnen toenemenden nabuur te onderwerpen.

Die middelen en hulpbronnen, gevoegd bij eene krachtadige ondersteuning en aanmoediging van Gouvernementswege, en de geringere dagloonen in België, hadden het noodzakelijke gevolg, dat ook de industrie zich aldaar meer ontwikkelende en volmakende, betere voortbrengselen tot geringere prijzen leveren kon, en ziedaar de oorzaak van het verval van vele takken van Zeeuwsche nijverheid. Niet slechts de rijken maar zelfs ook nu en dan de gegoede middelstand gaf in vele opzichten de voorkeur aan de Belgische boven de voortbrengselen der Zeeuwsche industrie. Men denke hier niet slechts aan rytuigen, meubelen, maar zelfs aan de kleedingstukken en de veelvuldige voorwerpen van den toot der Damas. Wat niet van onze zuidelijke landgenooten afkomstig was, vond men of te duur, of gaf wansmaak te kennen.

Zóó werd dan de handel zoo goed als vernietigd; zóó werden verschillende takken van nijverheid gedrukt of te gronde gerigt.

Voeg hier nu bij de, gedurende eene lange reeks van jaren, tot spotprijzen afgedaalde waarde der granen en andere voortbrengselen van den landbouw, — ook, het is waar, in andere Provinciën ondervonden, doch vooral ook voor Zeeland, als hoofdzakelijk landbouwende Provincie, van het alernadeeligste gevolg.

Neem hier nu verder nog bij in aanmerking den verbatenden schuldenlast, zoo der loopende, als gevestigde schulden, onder welken de meeste der Zeeuwsche steden, ten gevolge van vroegere voor dezelve heillooze gebeurtenissen, gebukt gingen en voor een gedeelte nog gaan, en de hooge Plaatselijke lasten daaruit noodzakelijk voortvloeiende, — en ik geloof dan, dat de door mij beschrevene oorzaken, ofschoon nog anderen daartoe kunnen hebben medegewerkt, door U, mijn Vriend, minstens als volkomen toereikend zullen beschouwd worden, om ons te plaatsen in den toestand, waarin wij ons bevinden.

„Maar,” antwoordt gij, „vele der oorzaken, door U beschreven, hebben opgehouden te bestaan.” Ziet Amsterdam, Rotterdam en vele onzer vaderlandsche steden! Met het vervallen der omstandigheden, onder welke zij gedrukt gingen, hebben zij zich verheven; zij hebben hare veerkracht hernomen, zij vorderen dagelijks in welvaart en bloei en wilt gij eene andere, dan eene hoofdzakelijk handeldrijvende Provincie, zie dan naar Overyssel: lees de jaarlijksche verslagen der Provinciale Staten van dat gewest en zeg mij dan, waarom bloeit deze, waarom gaat zy vooruit in welvaart en bloei, terwijl gijlieden, naar het schijnt, den kreftengang gaat?

Gij vraagt mij het eerst naar de groote handelsteden. Ik vind twee voornamste oorzaken, waardoor het aan deze zoo spoedig gelukt is, zich, na het ophouden der haar drukkende omstandigheden, uit dien druk op te heffen, en eene haar voegenden trap van welvaart te erlangen.

De eerste oorzaak is: de veerkracht, de ondernemingsmoed der bezitters van kapitalen in die steden; de andere is: de krachtadige medewerking van het Gouvernement, om de ondernemingen, welke van de eerste oorzaak het gevolg waren, gelukkig te doen slagen.

Wanneer ik sprak van de veerkracht, den ondernemingsmoed der bezitters van kapitalen, in de voornamste handelsteden, zal ik wel niet meer noodig hebben dan te wijzen:

Vooreerst op de aanzienlijke kapitalen in de Handel-Waatschap, belegd, van welk lichaam als het middenpunt, het plegtanker, de grondzuil en leidster van onzen handel, en zelfs voor een groot deel ook onzer vaderlandsche nijverheid, niet anders dan in de eerste plaats mog gesproken worden.

Het vertrouwen aan haar geschonken, na vroeger zulke nadeelige uitkomsten te hebben verkregen, bewijst genoeg, wat men wilde en durfde, om onzen handel uit te breiden en te doen bloeien; op hoeveel hooger prijs die bloei en de voordeelen, ten gevolge daarvan ten algemeenen nutte behaald, boven het crediet van het gewone rentetrekken van staatspapier gesteld werd.

Ten anderen op de aanzienlijke kapitalen, in den scheepbouw belegd; met dat gevolg, dat Nederland in de tegenwoordige oogenblikken eene handelsvloot bezit, waarop de magtigste der handeldrijvende volken naijverig staren.

Ten derde op de aanzienlijke kapitalen belegd in groote industriële ondernemingen, die voor de visscherij, van fabrieken, die van verbeterde communicatien en versnelde middelen van vervoer, van droogmakingen of landontginningen, enz., onderwerpen, waaraan, o ja, mede buiten de door ons genoemde handelsteden wel hier en daar zal zijn deel genomen, doch welke reussite toch voor het grootste gedeelte mag gesteld worden op rekening der medewerking van en het vertrouwen door die handelsteden, of liever van de vermogende kapitalisten binnen dezelve, aan zoodanige ondernemingen geschonken.

Daar bestond dus veerkracht, ondernemingsgeest. Daar durfde men belangrijke kapitalen aanwenden tot daarsstelling — en vertrouwen schenken aan ondernemingen, welke zich ten doel stelden: bloei en uitbreiding van handel en scheepvaart, bloei en uitbreiding van verschillende takken van nijverheid, bloei en uitbreiding ook van den landbouw, opbeuring en verbetering derhalve van alle mogelijke middelen van bestaan.

Vond men dit een en ander nu ook bij de kapitalisten in Zeeland?

Met opzigt tot den handel, tot den scheepshouw hoorden wij meermalen ernstige klagen uit den mond van geachte reeders, hoe verbatend veel moeite het kost, de weinige aandeelen te plaatsen, benoedigd tot het doen bouwen en uitrusten van één enkel fregatschip.

De rijkste kapitalisten zijn tot het nemen van zulke aandeelen schier niet te bewegen. Zij geven de voorkeur aan het beleggen hunner kapitalen in vast goed, ook wanneer daarvan slechts eene onbeduidende rente kan genoten worden, of wel zij blijven heiters van binnen- en buitenlandse staatspapier, en schragen door dit laatste het crediet, de welvaart en hulpbronnen van vreemde Staten, in stede van in de eerste plaats aan de belangen, aan de dringende behoefte te denken hunner in kwijning meer en meer wegzinkende medeburgers.

(Het vervolg hierna.)

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 14. Februarij. Men meldt uit Kopenhagen dd. 7. Februarij: De Deusche marine bestaat thans uit 6 linieschepen met 486, 7 fregatten met 312, 4 korvetten met 86, 5 brikken met 64 en 3 schoners met 20 kanonnen; in het geheel 25 schepen met 988 kanonnen. Van deze schepen ligt nog het linieschip *Christiaan VIII* van 84 en het fregat *Thetis* van 48 stukken op stapel. Boven dien bezit de marine 3 kotters en 79 kanonnierboten en jollen.

— Alle brigten uit het Oosten stemmen daarin over-

een, dat *Mehemed-Ali* de voorwaarden tot vereffening verwerpt, welk hem door de Europeesche Mogendheden zijn voorgelegd. Het *ultimatum*, waaraan Engeland, Oostenrijk en Rusland, als bemiddelende Hoven, overeengekomen zijn, zou medebrengen dat aan *Mehemed* het persoonlijk bezit van Egypte werd toegestaan, maar dat Syrië en Arabië onder het onmiddellijk beheer van den Sultan terugkegen, terwijl daarbij de uitdrukkelijke verklaring gevoegd is, dat Alexandria aangevallen zou worden, bijaldien de Onderkoning ook slechts den minsten vijandelijken stap doen mocht.

Dit *ultimatum* nu is, volgens genoemde berigten, door *Mehemed* terstond verworpen, daar hij verklaard zou hebben geen vinger breed van zijne vroegere eischen te zullen afwijken, en zichzelven te zullen helpen, zonder de Europeesche Consuls om raad te vragen. Zelfs den Franschen Consul zou hij een gehoor geweigerd hebben, ten zij hij hem over onverschillige zaken spreken wilde, met bijvoeging dat hij hem eene diplomatieke mededeeling even goed schriftelijk als mondeling doen kon.

Intusschen werden de maatregelen van tegenweer op het ijsrystig voortgezet. Alexandria moest eene bezetting van twaalfduizend man innemen, terwijl aan den regter-oever van den Nijl, nabij *Mehalid-Kebir*, een kamp voor dertigduizend man wordt opgeslagen, en men ook *Aboukir*, *Rosette*, *Damiate* en andere plaatsen van garnizoen voorziet. Reizigers verzekeren, dat langs de geheele kust, van *Aboukir* tot *Alia Torre d'Arabi*, batterijen zijn opgericht.

ENGELAND.

LONDEN, den 15. Februarij. Omstreeks het midden van November heeft te Madras eene verschrikkelijke orkaan gewoed, waardoor bijna twintigduizend menschen omgekomen en zestig ter reede liggende schepen vergaan zijn.

FRANKRIJK.

PARIS, den 15 Februarij. Te Blois laat men door de werkheden een verzoekschrift aan de Kamer der Afgevaardigden tegen de begiftiging van den Hertog van Nemours onderteekenen, waarin de volgende zinsneden voorkomen:

« Eene rampzalige tijding voor het arme volk weerklinkt tot in onze werkplaatsen. Ministers, die beter dan iemand de openbare ellende moeten kennen, hebben, zoo men ons verzekert, van uwe wilwilleendheid een jaarlijksch krediet van 500,000 franken, voor de begiftiging van een der rijkste vorsten van Europa bestemd, durven vragen. Afgevaardigden der groote natie van 1789 en 1830! gij zult er niet in toestemmen, om het lijden te vergrooten dergenen, die zoo lang voor de vrijheid streeden. Onze nog in Julij zoo forsche armen, thans door de ontheringen vermagerd en door den arbeid verzwakt, kunnen nauwelijks onze huisgezinnen met het weinige, dat ons een drukkend belastingstelsel overlaat, voeden. Onze kinderen smachten, bij gemois van genoegzaam brood, door honger verdord weg; en men zou nog een nieuwen spaarpensning van ons willen heffen! Gij zult tot zulk eene wreelheid de hand niet leenen! Indien wij, arme werkheden, het regt niet hebben, om onze stem met die der 206,000 kiezers te mengen, die gekozen hebben om het land te vertegenwoordigen, dan hebben wij toch nog, zoo als gij weet, een hart in het lijf, om ons te laten dooden, als het vaderland in gevaar is en een oorlogskreet hooren laat, enz.

— Een der hoofden van de dagelijks meer en meer wegsmeulende overblijfselen van het Keizerlijk leger, de *Maarschalk Maison*, is overleden aan de gevolgen eener catarrhale ongesteldheid overleden.

BELGIE.

BRUSSEL, den 16. Februarij. Het *Handelsblad* dezer stad vermeldt, dat het bataillon Grenadiers, hetwelk in de stallen van het paleis des Prinsen van Oranje te Brussel kazerneerde, dezelve verlaten heeft, dat ook het artilleriepark, hetwelk op het binnenplein stond, vervoerd was, de in de stallen gemaakte zijden waren weder toegesmeteld, enz. Dit alles was geschied, aangezien de Prins van Oranje zijn verlangen had te kennen gegeven, dat zijn paleis weder in den vorigen stand, zoo als het in 1830 was, hersteld werd.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 16. Februarij. Zoo men verneemt, is door het veefonds over de jongste tien jaren, 1830 tot 1840, betaald voor 471 runderen, aan gewone ziekten gevallen, f 10,908. Daarentegen is over de jongste drie jaren, 1837 tot en met 1839, wegens 28,469 runderen, aan de veeziekte gestorven, f 678,089, 85 betaald. Voor paarden is over de tien jaren 1830 tot 1840, voor 1127 gevallen stuks, f 52,484, 50 betaald.

Den laatsten December 1838 bedroeg het kapitaal van het fonds in 2½ per cents inschrijvingen op het grootboek nationale werkelijke schuld f 4,957,000 waarvan in 1839 is verkocht voor f 400,000.

— Dezer dagen heeft Z. Exe. de Directeur van Oorlog, de navolgende circulaire aan de Gouverneurs der Provincien gezonden:

Het heeft Z. M. behaagd mij te magtigen, om dadelijk, nadat de door Hoogstenzelven bevestigde organisatie der vrijwilligers, bedoeld bij mijne aanschrijving van den 5. dezer, N° 19, zal zijn tot stand gebracht, de vereischte bevelen uit te vaardigen, dat alle de miliciens van de liggingen 1838 en 1839, thans in active dienst bij de korpsen Infanterie, onverwijld in het genot van groot verlof worden gesteld.

Dien ten gevolge heb ik goedgevonden te bepalen: 1°. Dat, zoodra de organisatie der vrijwilligers, in voege als bij mijne hiervoren aangehaalde dépêche voorgeschreven, zal hebben plaats gehad, de vijf bataillons op de hoogstmogelijke sterkte, en ten minste op die van 250 à 260 vrijwillig aangeworven soldaten, zal worden gebracht.

2°. Dat alle de vrijwillig aangeworven soldaten, die bij de school-kompagnie zijn gedetacheerd, met uitzondering van de vrijwilligers, diengende naar den rang van officier, naar hunne respectieve kompanien zullen worden gezonden, ten einde daarbij weder dienst te doen.

3°. Dat daarna alle de miliciens van de liggingen van 1838 en 1839, die zonder loting ingelijfd zijn, alleen uitgezonderd, in het genot van onbepaald verlof zullen worden gesteld.

4°. Dat, wanneer het, in het een of ander garnizoen, in verhouding tot de aller noodwendigste behoefte van de dienst, niet mogelijk mocht worden geacht, alle de miliciens der twee genoemde liggingen dadelijk en gelijktijdig met groot verlof te zenden, alsdan, voorloopig, zoo veel miliciens der laatstgemelde liggende onder de wapenen zullen mogen gehouden worden, als volstrekt noodzakelijk zal worden bevonden, in welk geval de plaatsvervangers daarvoor allereerst zullen moeten worden gedisgineerd.

5°. Dat de bij mijne aanschrijving van den 20. Januarij 11, N° 19, gegeven voorschriften, opzigtelijk het vertrek met groot verlof van een gedeelte der miliciens van 1838, voor zoo veel noodig en mogelijk, op de hier bedoelde met hetzelfde verlof te zenden manschappen zullen moeten worden toegepast, en

6°. Dat de chefs der korpsen, mij zoo spoedig doenlijk, een algemeen verslag, nopens den afloop dezer verrigting zullen indienen.

Onder mededeeling van het hiervoren gezegd, heb ik tevens de eer U Hoog Ed. Geb. te informeren, dat ik bij eene aanschrijving van beden de daarbij betrokken militaire autoriteiten, heb uitgenoodigd, de ten deze door mij gemaakte bepalingen ten uitvoer te leggen, terwijl ik al verder de vrijheid neem U Hoog Ed. Geb. te verzoeken, om voor zoo veel U Hoog Ed. Geb. betreft, tot de regelmatige uitvoering der verrigting te willen medewerken.

— Morgen (Dinsdag) zullen naar men verneemt, de miliciens van de liggende van 1839, behoorende tot het 1° bataillon Jagers en de afdeling Grénadiers met onbepaald verlof uit deze residentie huiswaarts worden gezonden.

— Naar wij vernemen, vertrekt het 1° bataillon Jagers, alhier in garnizoen, met de aanstaande maand Maart naar Leeuwarden.

— Volgens loopende geruchten, bevindt zich H. K. H. Mevrouw de Erf-Prinses van Oranje, in eene gezegende omstandigheid.

VLISSINGEN, den 19 Februarij. Heden wordt alhier de geboortedag van Z. K. H. de Erfprins van Oranje, op de gebruikelijke wijze gevierd.

Gemengde Berigten.

De staatsvormingen in Turkey worden onvermoeid voortgezet. — Onder de Russ. troepen in de provincien aan de Zwarte Zee heerscht eene ongewone beweging. — Te Smyrna zijn nieuwe constructien geluiden om de Eng. vloot voor 6 maanden van levensmiddelen te voorzien. — Men schrijft de jongste gebeurtenissen in Griekenland aan den Egypt. Onderkoning toe. — De stondenvergadering in Hannover is tegen 19 Maart zamengeroepen. — De lakensfabrieken zijn in Rusland in eenige jaren aanmerkelijk vermeerderd. — De Hertog van Bordeaux heeft een afscheidsgehoor bij den Paus gehad. — De ziekte te Wenen is nog toenemend. — Het zilver servies dat op de tafel van het Kon. feestmaal, ter gelegenheid van het huwelik van kon. Victoria werd gebezigd, heeft eene waarde van meer dan 500,000 p. sterl. — Een Eng. koopvaardij-schip, groot 1365 tonnen, is door de Chinen in beslag genomen. — *Cabrera* zal eerstdaags bij een atterengevecht, ter gelegenheid zijner herstelling te geven, in persoon in het strijdperk treden.

Mengelingen.

DE HAALENVANGST.

Op het uur van naar bed gaan geen trek tot slapen gevoelende, bleef ik zitten lezen in mijne hut,

bij het licht mijner hangende nachtlamp. Het schip liep niet snel, doch slingerde sterk, daar de wind blaauw op onzen achtersteven blies. De ongelukken zelden hingen slop langs de masten te kletteren, terwijl het gekraak van het schotwerk mijn gehoor pijnigde. Tegen middernacht hoorde ik fluisieren op het dek, en de officier der wacht zeide mij zacht: « zwerfven haaijen op het schip, ik loop er een na te vangen; loes voort, als het tijd is, zal ik u waarschuwen. » Ik knikte met het hoofd en ga voort met lezen. Na verloop van weinige minuten hoorde ik beweging onder de matrozen, die een korte en haastige woorden wisselden. Meer had niet noodig, en zonder te wachten dat men mij riep, sprong ik op het verdek en zag, bij het schijnt van een lantaren, welke een scheepsjongen uit de want van den grooten mast liet nederhengen, een witschichtig ligchaam van acht-voet lang, aan boord hangen, het was een haai. Hij had de met spek vullende haak, welke men van den achtersteven had neder gelaten, ingezwolgen, waarop men hem zonder in moeite langs het schip getrokken, geharpoend, en de middel van een strik om den kop bemagtigd had. Het dier liet een akelig gerogehel hooren en sloeg, na een gelang men het naar boven haalde, met gro geweld tegen het scheepsboord. » Maak je klaar, riep de Luitenant, en op deze woorden wapende zijn een matros met een lange stervige paal, dreef de zelve in den wafel des haais, die er te verge tijne tanden in sloeg, en dezelve met kracht tot de ingewanden duwende, draaide hij het werktuig onbarmhartig daarin rond. Het monster wroog en afgrijsselijke stuipertrekkingen, de mannen die hem den strik hadden spaanden alle hunne krachten in, doch het gelegeu onopgeblift waarnemende, trok hij huns prooi met een ruk op het rahout, ston achteruit, en vielen aan den voet van den grooten mast neder, terwijl de haai met verdubbelde woede zich zweemde en wroong en met zijnen staart een eene looden knoos onophoudelijk op het dek bewerkte.

Twee man, met hunne geheele zwaarte op de einde des paals vallende, poogden nu huns vreeselijken vijand tegen eene geschutpoort te prangen, terwijl de timmerman, eene bijl in de hand, hem met twee behendige houvden den staart van het ligchaam scheide. Nu zijt gij niet meer te vreezen, haai! elk bejverde zich om strijd, om hem te martelen en te verminken. Tien messen tegelijk snijden en doorboren hem den hui; men rukt hem de oogen uit en trapt te onder de voeten; men haalt de ingewanden uit den balg, woelt razend om in maag de darmen en te zien of er niet eenig halfverleerd stoffje achterblijft. De wraak der matrozen, die vaststellen, dat een haai bestaat welke niet een hinner maats verslonden heeft. Men ziet het hart kloppen en sijnd het in vieren. Kortom, de uitgezochte wreelheid, al wat men kan nuidenken om de foltering van de verscheurden romp te rekken, wordt in 't werk gesteld. Zoolang er nog een plekje is waar het men niet geraakt heeft, kan men zeker zijn het vlees te zien sidderen, wanneer het gekorven wordt, terwijl de matrozen niet doen dan schreeuwen: *Hij lijdt roover! hij is u verdiend loon!* — Eindelijk hoort men zeggen, genoeg! genoeg! wij moeten de guillotineeren; men bakt hem den kop af, en wend dien in zee; vervolgens ook den romp en het ingewand, en terwijl de voeten glibberen fin bloed slijm, zegt men droog weg, » maak het dek schoon! » dat is er een, morgen een ander.

Zoo heb ik op mijnen overtagt tien of twaalf haaien sien vangen en op dezelfde barbaarsche wijze zie afmaken. De haai, zijn instinkt volgende, is onbetwistbaar voor den mensch uiterst onbarmhartig; dus de mensch, met redde begaafd, is jegens den haai nog duizendmaal wreeder en verwoeder.

Zetijdingen.

VLISSINGEN, den 19. Februarij. Sedert den 17. dezer, alhier ter Reede gekomen: Voor Antwerpen bestemd: *Brugge*, A. Darby, van Hull, met passagiers en stakgoederen; de *kleine Leeuw*, P. L. Ceulemans, van Rotterdam, met suiker; *Concordia*, R. Louvis, met tarwe; te *Pigion*, J. Pelt met stakgoederen. Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar Zee gezeld: *Naria*, A. Gelalie, naar Konstantinopel; *Charlotte Lillie*, Meinders, naar St. Ubes; *de Stag*, H. Barnham, naar Batavia; alle drie met ballast; *de Albu*, W. Storey, naar Hull, te beoorden; *Europa*, J. A. Valader, naar Havre de Grace; *de tunc*, J. C. Dillewijn, naar Londen, beide met stakgoederen. Voor Duinkerken bestemd: *La Julia*, T. Salomé, van Marseille, met granen.

Advertentien.

Met Mei aanstaande eene DIENSTMEID benodigd, bij Mevrouw VAN DER OS.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.